

Expedition Danmark

Ett litet resekåseri från Nisse.

Så var det torsdag och juni igen. Vädret visade sig från sin allra bästa sida för det var dags för Mölndals Fotoklubbs årliga vårresa. Efter den vanliga beslutsvåndan bestämdes det att vi skulle vidga våra vyer och bättra på solbrännan med ett besök i södern. Styrelsen hade tagit sig i kragen och med viss assistans var nu boende bokad och reseprogrammet klart.

”Nu broder Frederik, skall vi talas vid på god svenska.” sa Karl X Gustav när han satte kurs, över isen på Stora Bält, mot Köpenhamn 1658. MFK's lilla invasionsarmé på tio personer var ute i betydligt fredligare syften, men för att leva upp till vårt historiska arv tänkte vi besätta Tisvildeleje på Själland och prata svenska.

Tre bilar, tio personer och minst lika mycket packning som Karl X Gustavs armé rullade söderut. Vi kände oss oslagbara och drömde om ett krigsbyte av bra bilder och dansk öl. Men ...

Liten tuva stjalper ofta stort lass sägs det. Nu var det inte en tuva men liftaren Sten visade sig vara lika besvärlig. Han var inte så stor Sten men han var väldigt gnällig. På nå't sätt hade han trasslat in sig i hjulupphängningsbromssystemfälgarna som sitter där fram på bilen nånstans. Och då ville inte bilen vara med längre. Krismöte, telefonsupport och lika snabbt som han dök upp så hade han försvunnit igen. Nu kunde vi ta upp jakten på de andra bilarna igen. Ett handlingsstopp (”Rätt diet är A och O för idrottsmannen. Utländsk mat kan lätt skada fotografernas magar” som Miraculix skulle ha uttryckt det.) och sedan ombord på färjan för lite bunkringsshopping.

När vi kom fram till vår bas, Sankt Helene i Tisvildeleje, hade de andra redan installerat sig i lägenheterna, så det var bara att packa ur bilen och vänta på att mikron skulle plinga att kycklingen var varm. Stärkta av middagen lastade vi in kamerorna och satte kurs mot Heatherhill i Rågeleje.

Där möttes vi av blå himmel, kvällssol, böljande kullar, böljande vågor, stenstrand, klintar och skärmflygare. De var många. De hade färglada skärmar och de var nära. Det är inte ofta man kan ta bilder på skärmflygare med 10mm vidvinkel och muttra över att de inte fick plats i sökaren. Tur att man hade med sig många minneskort. När skärmflygarna likt solen tröttnade och försvann, solen mot horisonten och skärmflygarna förmodligen till en ”lillen”, tog vi oss ner på klapperstensstranden och försökte att få stativen att stå upp.

Det är något med vatten, stenar, solnedgångar och långa tider som tilltalar fotografer. Efter en stund tröttnade solen, letade upp ett mjukt moln att ha som kudde och försvann. Vi var kvar. Den berömda ”blå timmen” övergick så småningom i ”kalla timmen” och då började man höra lite tänder som hackade och röster som ropade efter kaffe och andra drycker.

Tillbaka på basecamp så samlades vi i ”storstugan” för att få tillbaka känslan i fingrar och tår och fukta våra torra strupar. Bilder och morgondagens planer diskuterades medans kaffebryggaren puttrade och ölen skummade. I takt med kaffe, rökig whisky, och utsökt

irländskt kaffe kom kamerorna fram igen och även om bilderna inte blev nyskapande så var de i alla fall vääändigt kreativa.

Morgon. Frukostdags. Doft av nybryggt kaffe och te. Mackor med riktigt smör och pålägg. (Vitlökssalami är inte riktigt pålägg men den kan ju vara bra för att hålla diverse otyg borta.) Baconosten får vänta tills lunchen. Dagens program omfattade en utflykt i den danska naturen. Tisvilde Hegn, Troldeeskoven, Asserbo slottsruin, den forsvundne landsby Torup, Tibirke Kirke, Ellemosen och Oltidsvejen. Ett digert program. Inlastning, uppsittning och avfärd.

Väl framme parkerade vi vid slottsruinen och sedan spreds vi som vanligt likt agnar för vinden. En liten grupp bestämde sig för att gå till Trollskogen (Troldeeskoven). Eftersom mina orienteringskunskaper var lite rostiga så hade jag inga åsikter om hur kartan och stigarna skulle tolkas. Frågan som dök upp lite senare var om kartan och verkligheten var på samma ställe. Det blev en lååång promenad men vi såg pyttevita blommor och gula pluppar bland de kontrastrika träden (lite déjà vu upplevelse). Och hittar man bara ståtliga raka träd så kan man ju alltid vara lite kreativ och zooma och snurra på kameran när man knäpper. Tillslut dök det upp en sten som det stod Troldeeskov på där var den. Knotiga träd jag såg vart än jag såg. Tyvärr fanns det några andra små ickekompisar där som var väldigt fästa vid oss också. När vi stod bland de knotiga grenarna hörde vi havet och Karin bestämde sig för att gå och reka. Hon kom snart tillbaka och rapporterade att det fanns hav och sandstrand och danska män utan kläder. Vi gick ner till stranden och tittade på de konstiga danskarna som tittade konstigt på oss. Efter denna chockerande upplevelse vandrade vi tillbaka till Asserbo slottsruin för att stärka oss med en kopp och en baconost macka.

Efter lite välbehövlig R&R var det dags att leta reda på makroobjektiven. I grässlätten vid vallgraven flög det omkring små blå sländor. Där satt vi på huk och försökte gunga in fokus på något som inte ville sitta still mer än två sekunder. Men några bilder blev det innan fästingarna återigen fick oss att flytta på oss. Ett ljudligt ”Koack” och ropet ”grodor” fick oss att i samlade trupp hasa ner för slätten och balansera på kanten till vallgraven samtidigt som vi försökte byta till teleobjektiv. Därute i vallgraven lyckades vi lokalisera två räliga grådor. En poserade bland vasstråna ganska nära oss och den andra hade placerat sig på en lite mer undanskymd plats. Mikael valde att, trots att han inte har en vattentät kamera, smygande, krypande och hängande över vattnet jaga enstöringen. Vi andra siktade in oss på primadonnan. Viskande tillrop som ”akta dig, du trillar i”, ”flytta på dig”, ”nu är det min tur” och ”tyst du skrämmer den” försökte alla att få den bästa bilden. Tillslut tröttnade grodan på vår uppvaktning och hittade ett lugnare fotograf fritt ställe. Den försvunna landsbyn Torup hittade jag aldrig men de som gjorde det sa att den var försvunnen.

Efter återsamling och väckning av de som slumrat en tupplur i bilen for vi iväg till Tibirke Kirke, Ellemosen och Oltidsvejen. Kyrkan var en typisk dansk kyrka och vägen var gammal, ca 5000 år men några stenar fanns fortfarande kvar. Mossen var mer sjö än mosse tyckte jag och i sjön satt det ett gäng ålekrågor som glatt skarvade åt oss som hade lämnat 1200mm objektiven kvar i butiken. Men man kan ju alltid se hur nära ett vajande vasstrå man kan komma eller så kan man ta lite ego kort. När vi hade samlat ihop oss återgick vi till basecampen för lite vila innan kvällens aktiviteter.

Efter lite diskussion och rekogosering blev kvällens middags- och fotomål Gilleleje. Middagen avnjöt vi i solen på restaurang ”Far till 4”. Det framgick inte vem som var far och inte till vilka fyra men maten var kanonbra. Nyfångad flundra med nye kartofler och en rejäl

dansk öl. Dejligt. Efter maten vandrade vi ner i Gilleleje hamn som var full med folk, båtar, färger och motiv. Men nu började solen visa trötthetstecken igen och även om hamnen var fin så var den inte ideal för en solnedgång. Så åter till bilarna och avfärd till Rågvideleje.

Där hittade vi klassisk sol, klassisk sandstrand, klassiska stenar och klassiska randiga badhytter. Som tur var hade man med det klassiska stativet också. När solen hade krupit till kojs, stenarna inte syntes utan ficklampa och Rebecka hade gjort en traditionell E.T. var det nån som sa "Skulle det inte sitta fint med en liten irish nu?" Vi letade upp bilen (de andra var redan på väg) och styrde färden mot Tisvildeleje. Men när vi kom förbi Heatherhill, där vi var kvällen innan, så såg vi att de andra bilarna hade stannat och en mäktig dimma rullade in från havet. Så det var bara att sätta upp stativet och ta fram trådtlösaren för några 30 sekunders exponeringar. Tillslut började dimman kännas lite "spooky". Vem vet vad som gömmer sig i den? Kanske inte helt säkert för en svensk invasionstropp, så vi omgrupperade raskt till basecamp och avnjöt resten av kvällen (och en del av den tidiga natten) med tjöt (om träningskor, springlopp och kameror), maldrycker, musik och en liten irish.

På morgonen väcktes vi av en strålande sol och doften av något pikant. Det visade sig vara vitlökssalamin som hade mognat lite extra och betedde sig som en av ostarna i Tre män i en båt. Efter ännu en lyxfrukost, Anders idé om lyxfrukost visade sig vara pasta, så packade vi in oss i bilarna för en liten utflykt i den danska verkligheten. Dagens digra program bjöd på Gerlevparken, Hansens Flødeis, Jaegerspris Slot och Slotspark, Kongeeken, Kulhuse färja, Hundested, Knud Rasmussens hus och Spodsbjerg Fyr.

Efter en stunds bilkörning kom vi fram till Gerlevparken. Inte en ros så långt ögat når. Det var helt fel tid på säsongen för rosor. Efter att ha fotat gröna blad i fem minuter hoppade vi in i bilarna igen. Det verkade inte vara vår dag. Hansens Flødeis (glassfabrik) var stängd, det var Danmarks Grundlovsdag. Vi kände hur solen brände och såg glasshägringar i den dallrande horisonten. Men när vi kom fram till Jaegerspris fick vi belöning för våra vedermödor.

Poulsens Isbar med Poulsens hjemmelagte isvaffler. Det skall mer till än en Grundlovsdag för att stänga något som har serverat glass sedan 1913. Danskarna kan glass. Det fick bli to kugler med softis, guf, syltetøj, flødeskum og flødebolle. Efter en tidig glasslunch kände vi oss redo för slottet.

Ställer man upp kameran på stativ framför ett slott så kan man vara säker på att det kommer folk och går framför. Det måste vara Murphys tredje fotografiska tilläggsdag eller så. Slottsparken var stor och en osynlig kraft drog vissa till parkens borte hörn. Vissa andra följde bara med och vad fanns det väl där. En kyrkogård. Det finns en del speciella intresseområden bland klubbens medlemmar. Lite spooky men facinerande. Det finns andra motiv som vissa fotografer inte kan motstå. Gula rapsfält. Det måste vara något med färgen eller masseffekten eller nå't. Och om man hittar ett underbart rapsfält att ta kort på så kanske det blir bättre om man står mitt i det. Det blir annorlunda i alla fall. Men den där gula färgen, den sitter inte kvar på rapsblommorna, den hoppar över på allt som kommer i närheten. Så vi steg upp ur rapshavet, gula och lyckliga.

Efter att ha borstat av oss det värsta satte vi oss i bilarna för att hitta Kongeeken. Kartor, gps, skyltar och danska vägar gjorde oss inte klokare. Vi åkte och åkte. In på den vägen är det nog. Det var det inte efter sjunde försöket heller. Tillslut stannade vi vid en vägbom, ingen ek, massor av skog, en liten täljd trätomte. Vi fick se oss besegrade. Men vi tog nederlaget som

en äkta fotoklubb och tog raskt fram kaffet och baconosten. Dagens lunch: baconost macka och kaffe på stående fot.

”Göy på vannet!” säger Stena i sin reklam, så vi och tog en färjetur. Hur kul hinner man ha på 8 minuter? Det var så lång tid som det tog M/S Columbus att frakta oss och bilarna från Kulhuse till Sölager. Man hinner ta en del bilder på 8 minuter i alla fall. På väg till Hundested såg vi kitesurfare som vi stannade och plåtade. Lite fräckt men det går inte upp mot skärmflygarna.

Framme i Hundested började vi reka för kvällens fotografering och en bra plats att ta årets gruppbild på. Knud Rasmussens hus var visserligen lite speciellt men inte riktigt gruppbildspotential. Spodsbjerg fyr verkade vara ett bra ställe. Lite djurbilder är ju aldrig fel så vi hittade en fårhage (som man fick gå in i) och började plåta. Får tar inte regi, de har förmodligen aldrig varit riktiga fotomodeller heller. När de upptäckte att vi inte var farliga och inte hade någon mat så visade de oss helt enkelt baksidan och sket bokstavligen i våra fotografiska ambitioner.

Vi återgrupperade vid Spodsbjerg skans. Här fanns det gott om blommor och kanoner och andra softande fotografer att rikta objektiven mot. Och duger inte det så har man ju alltid sig själv som bästa modell som Stefan sa.

Kameran klarar sig visserligen bra på batterier och minneskort men fotografer kräver lite mer så vi sökte oss ner till Hundesteds hamn för att tillgodose våra behov. ”Den blå ansjos” verkade vara ett trevligt litet seafood take away ställe. De hade bord och stolar också så vi slog oss ner, beställde och väntade och väntade. Tio hungriga svenskar och språkförbistring blev tydligen för mycket för kökspersonalen. Det blev mycket vänta och några ”Det här har inte jag beställt”. Tillslut fick vi både mat och öl och kunde utforska den fisksnitslade banan till toaletten.

Kvällsljus i hamnar är fotogenetiskt så vi tillbringade en stund med att plåta båtar, speglingar och måsar. Och där låg den, vid en kaj lite längre bort, visserligen hette den något annat nu, men nog var det båten som Tintin åkte med i ”Den mystiska stjärnan”. Tillslut började solen komma i nedgångsfas och de andra tröttnade på att vänta på oss som inte är så snabba så vi tog oss raskt upp till fyren. Tio stativ, tio kameror, tio självutlösare, tio fotografer som tittar in i sin egen kamera blir en (eller tio) MFK gruppbild(er). Med den tunga uppgiften avklarad, började vi som vanligt leta efter bästa bilden. Kanske en vy över kanten med vidvinkeln, eller en utflykt i den lokala floran med makrot. När solen ploppade ner under horisonten var det dags för dagens vatten och stenar med stativ och låånga slutartider bilder. Trots mörkret och stenstranden hittade vi tillbaka till bilarna för att återvända till vår bas. Återresan gick utan felnavigeringar och andra intermezzon så illern Göran kunde fortsätta med vad illrar gör bäst efter att ha rusat ut framför bilen.

Vi rekapitulerade dagens händelser över en rökig uisege beatha innan vi fortsatte med öl, tjöt (Calamity Jane i Lucky Luke hade varit avundsjuk), musik och ännu fler kreativa bilder. En del hade så trevligt att de inte ville gå hem, några försökte nanna kudden men det tog lång tid innan det blev tyst och god natt viskades över nejden.

Uppstigning, frukost och packning. Vi hade lyxat till det lite och köpt till städning. Det var skönt. Bilarna blev lika fullproppade igen och vi styrde kosan mot Helsingör och Kronborgs slott. ”Att vara eller inte vara” sa Hamlet enligt Shakespeare och pratade med en dödskalle.

Vi såg ingen Hamlet och inga dödsfallar heller däremot var det gott om diverse vallgravsfåglar, bastanta murar och mörka valv. Uppe på ett värn stod gamla kanoner och det kunde ju inte ett gäng kanonfotografer motstå. Vi hittade en fotoutställning, fast var inte våra bilder bättre? Slottscaféet lockade med brunch. Brunch eller baconost macka. Hmmm. Svåra beslut. Det blev baconost mackor bland sanddynerna utanför slottet även om Anders tyckte att F i MFK verkade stå mer för Fika än för Foto. Efter lunchen samlades vi i färjekön för att återvända till hemlandet. Expedition Danmark avklarad. Fri hemfärd. Färden till Göteborg inleddes och det enda som bröt lugnet var det sporadiska ropet "GUL BIL!!".

Vi var alla överens om att det här måste vi göra om en annan gång.
Vi ses på nästa resa.

Vi som var med

Foto: Nisse Dahl

Stående, fr.v.: Mikael Ekström, Peter Slättberg, Karin Hansen, Anders Hammarström, Christian Brackmann, Anna Toving, Rebecka Olander

Sittande fr.v.: Nisse Dahl, Stefan Litzén, Leif Hessman